

Tom Erik Fure

BENNY GÅR BERSÆRK

KRABAT

Tom Srik Fure

BENNY GÅR BERSÆRK

ILLUSTRERET AF KENNETH LARSEN

OVERSAT AF HELLE PERRIER

KRABAT

Til Magnus

O, JUL MED DIN GLÆDE OG FORÆLDRE, DER ØDELÆGGER ALT

Det var koldere end på bunden af kummefryseren, og Benny elskede det. Han elskede hvert snefnug, som faldt fra himlen, hver snekrystal, der landede på hans jakke, og hver eneste sne-drive. Men mest af alt elskede han julen. Absolut *alt* ved julen. Undtagen klipfisk på første juledag, naturligvis, han var jo ikke helt sindssyg.

Han smilede tilfreds, mens han traskede hen ad fortovet gennem dyb sne slæbende på en indkøbspose i den ene hånd og fire store peberkagehjerter under den anden arm. Ved siden af gik Akemi, hans bedste og eneste veninde, og bar på sit eget peberkagehjerter.

”JEG GLÆDER MIG SÅ MEGET!” råbte Benny så højt, at han sikkert havde udløst en lavine, hvis de havde været oppe i bjergene.

Akemi lo og råbte endnu højere: ”JEG GLÆDER MIG OGSÅ!”

”MEN IKKE LIGE SÅ MEGET SOM MIG!” skreg Benny, så han blev hæs. ”DET ER UMULIGT!”

”Julekalender,” sagde Akemi. ”Disneys juleshow.”

”JULEMUSIK MED DRENGEKORET,” råbte Benny entusiastisk.

”Sagde bedstefar på 72,” råbte Akemi tilbage.

Benny grinede. ”Det er jo tradition. Hvordan skal man ellers vide, hvornår det er jul?”

”Nogle af os kigger bare på klokken,” sagde Akemi.

”Pfff,” sagde Benny og pustede sit pandehår ud af øjnene.

”Kanelkager.”

”Karamelkager.”

”Karamel er ikke det samme som kanel. De smager klistret.”

”Siger du, der kan sluge en halv kiksekage på ti minutter,” sagde Akemi.

”Uden at kaste op,” sagde Benny stolt og sparkede til sneen foran sig.

”Ok, du vinder,” sagde Akemi. ”Der er ingen, der elsker julen mere end dig.”

”Nemlig. Jeg har tænkt mig at spise et ton julemad juleaften,” sagde Benny og stirrede drømmende ud i luften.

”Og jeg skal spise et ton friturestegt kylling,” sagde Akemi og rullede opgivende med øjnene.

Benny vendte sig mod hende. ”Jeg fatter ikke, at det er en traditionel julemiddag i Japan.”

Akemi trak på skuldrene. ”Mor forlanger, at vi gør alting, som da hun var barn. Far har ikke noget at skulle have sagt.”

Det forstod Benny godt. Juletraditioner var trods alt dødsens-

vigtige, selv om det betød, at Akemi måtte spise friturestegt kylling i stedet for julemad juleaften. Men det var vel heller ikke mere mærkeligt, end at nogle spiste fisk og andre pindekød¹.

”Næste stop: Krageslottet,” sagde Akemi og puffede Benny i siden, mens hun lavede spøgelseslyde.

”Stille, tænk, hvis hun hører dig,” sagde Benny og så sig omkring. ”Magda-Rose bryder sig ikke om, at man kalder hendes hus for Krageslottet.”

”Nej, men hun er jo gammel, så jeg tænker ikke, at hun kan høre mig herfra. Hendes lille dengse kan slappe helt af,” sagde Akemi.

”Jaloux?” sagde Benny og lyste op.

”Ja!” grinede Akemi. ”Man skulle tro, du var hendes barnebarn, sådan som hun fylder dit værelse med slik. Det ligner Aladdins hule derinde, bare med chokolademønter i stedet for guld.”

”Hun kan jo ikke lide slik,” sagde Benny og strammede grebet om bæreposen. Det føltes seriøst, som om hans arm ville gå af led når som helst. Han var gået amok på julemarkedet, og nu betalte han prisen. Heldigvis var de snart fremme.

”Er det tungt?” spurgte Akemi. ”Skal jeg hjælpe dig med at bære?”

”Nej, det er det værd,” sagde Benny og pustede. ”Det er kun jul en gang om året.”

De nærmede sig Magda-Roses hus. Akemi lavede spøgelseslyde igen.

1 – Pinnekjøtt, eller på dansk pindekød, er saltede og tørrede lammeribben. Det er en traditionel juleret i Norge.

Benny sparkede efter hende gennem fjorten ton sne.

De kiggede over rækværket. Der stod hun – uden for den enorme herskabsvilla, en eller anden filminstruktør fra Hollywood havde bygget til hende, længe før Benny og Akemi blev født. Nu var det bare kendt som Krageslottet. Hun havde lyserød læbestift på og solbriller, selv om det var overskyet. Hendes hår var som altid perfekt og mere blond end på en golden retriever. Hun bar den falske leopardpels, som alle kunne kende hende på.

Magda-Rose i en nøddeskal.

Akemi smilede og gemte sit ansigt bag det store peberkagehjerter, hun bar på. ”Du må da indrømme, at hun er lidt sær,”

hviskede hun til Benny. ”Dronningen af Krageslottet.”

Benny rystede på hovedet og hviskede tilbage: ”Jeg synes, hun er sygt cool. Hvem kender du lige, der har deres eget tårn på huset?”

De skulle netop til at hilse, da Akemis mor stak hovedet ud to huse væk og råbte, at hun skulle komme hjem. Man skulle tro, at hun kunne lugte, når Akemi var i nærheden. Akemi sukkede og satte farten op.

”Pligten kalder,” sagde hun og vendte sig mod Magda-Rose. ”God jul!”

Magda-Rose smilede og vinkede tilbage, før hun forsvandt ind i det store hus.

Benny gav Akemi et kram og småløb hjem gennem sneen med peberkagehjerterne i sikkerhed under armen. Siden han boede i huset mellem Magda-Rose og Akemi tog det ikke lang tid, før han var hjemme. Han rev hoveddøren op og var nær faldet over to store kufferter, der stod lige indenfor.

Hvad var meningen? Havde de fået besøg? Hans bedste-forældre var vel ikke rejst hele vejen fra Saint-Tropez for at fejre jul med dem? De kom ikke engang til fødselsdage.

Benny sparkede sine sko af og smed sin hue op på hattehylde. Jakken smed han oven på bunken af sko. Lady kom trissende ud i gangen og logrede med halen. Hunden gøede aldrig ad nogen. Benny satte sig på hug og kløede cockerspanielen bag de lange, brune ører. Det var Benny, der havde døbt den Lady i det, der fortsat blev omtalt som hans mest heftige Disneyperiode, og ingen

havde haft hjertet til at fortælle ham, at Lady var en dreng.

I stuen sad hans lillesøster, Belinda, og flød i lænestolen. Hun var som altid travlt optaget af sin telefon. Otte år gammel, og så havde hun en bedre mobil end Benny, som ikke havde fået sin første, før han fyldte ti. Det var vildt uretfærdigt, at han, der faktisk var elleve nu, skulle have en dårligere mobiltelefon end hende. Belinda ønskede sig altid de dyreste gaver – og hun fik dem også! Ikke at Benny var interesseret i mobiltelefoner, altså, men var man ældst, så var man ældst. Og siden han var ældst, syntes han helt klart, at han fortjente bedre ting end hende.

”Hvad sker der? Hvor er juletræet?” sagde Benny og snublede over Lady, der var gået ind foran hans fødder. De pyntede altid

juletræ lillejuleaften, og der var ikke en eneste grankvist i stuen. Faktisk var der nul julestemning i huset. Belinda så ikke engang op, hun pegede bare på noget bag ham.

Benny vendte sig om. Forældrene stod begge to og vinkede i køkkenet.

”Juhuuu!” råbte Bennys mor begejstret, som om det var helt normalt. Som om hun plejede at springe rundt og juble på den måde. Som om det var helt normalt, at hun løb rundt i køkkenet iført rød bikini og dykkermaske. I december.

Du godeste, tænkte Benny. Nu går verden under.

OPERATION HJEMMEJUL

Der var noget helt galt med hans forældre. Det var åbenbart slået helt klik for hans mor. Hans far virkede dog ikke mere normal, som han stod der og grinede iført et par nissehuerøde badebukser. Han havde endda svømmefødder på. Benny kneb skeptisk øjnene sammen, så han slap for at se så tydeligt på al den bare hud. Der burde være en lov mod, hvor meget bar hud forældre måtte vise deres børn. De gik næsten i et med køleskabet, så hvide var de. Det var tydeligt, at de skulle til at fortælle ham noget, og AT DET VILLE FÅ KATASTROFALE FØLGER, hvad det så end var, de havde på hjertet.

Mor slog ud med begge arme, så hun klaskede til fars hængevorn og råbte: ”I år skal vi fejre jul sydpå. Vi rejser julemorgen! Det bliver helt fantastisk!”

Hans forældre var da helt væk.

”Hvad?” råbte Benny. Der var intet, der var sjovt ved at fejre jul sydpå. Eller fantastisk, som hans mor sagde.

Moren stak snorklen i munden og jublede igen. Hun lød som en hysterisk mammut.

”Det kan I da ikke bare beslutte TO DAGE før juleaften!”

skreg Benny så stemmen knækkede. Han rømmede sig og forsøgte at bevare roen. ”Jeg mener ... hvad med pindekødet?” Det var det eneste, han kunne tænke på lige nu. Ja, hvad med al maden? Og de kartoflerne. Og risalamanden? Han *ville* vinde marcipangrisen i år, om det så blev det sidste, han gjorde.

”Søde du, pindekød kan vi jo også få, selv om det ikke er jul,” sagde moren og smilede beroligende. ”Og nu, hvor vi alligevel ikke har pyntet op, så tænkte vi, at det nok alligevel ikke var så slemt. Det bliver sjovt. En anderledes jul.”

”Hvad så med gaverne?” sagde Benny opgivende. ”Skal vi have dem med i bagagen?”

Far klappede i hænderne, så maven hoppede op og ned. Han lignede lidt en sækkestol med to tynde ben. Hverken mor eller far så ud til at være bekymret for gaverne.

”Vi skal til Gran Canaria!” råbte far ellevildt. ”Og det bedste af det hele ...” sagde han og vendte sig mod mor. ”Må jeg sige det?”

Mor nikkede ivrigt.

”Vi skal rejse sammen med Ken og hans forældre!”

Nej! Ikke Ken! tænkte Benny og lagde mærke til, at han blev rød i ansigtet, og at hjertet begyndte at hamre kraftigt i brystet. Dødsens smukke Ken med det dødsens lækre hår. Dødsens seje Ken. Ja, det var det, han mente. Dødsens seje Ken, som var begyndt i 7. klasse i år. Ikke at Benny tænkte så meget over, hvad Ken lavede. Overhovedet ikke. NOPE!

Bortset fra, at han tænkte ret så meget på Ken, og når han gjorde det, blev han varm i hele kroppen.

”Bliver det ikke bare sjovt?” råbte mor begejstret gennem snorklen, som havde de lige vundet 50 millioner i lotto, og hev Benny ud af tankerne. Så kom hun i tanke om, at hun havde snorklen i munden og trak den ud.

Nej, tænkte Benny og mærkede pulsen stige faretruende. Det bliver faktisk en gigantisk katastrofe.

”Vi spiste frokost med Charlotte på Den Blå And i går,” fortsatte mor. ”Og da hun fortalte, at de havde aflyst al juleballade og stress i år, lod vi os rive med. Vi marcherede bare direkte over gaden til rejsebureauet og smed dankortet på skranken. Tænk, at der var ledige billetter. Hvor heldig kan man lige være?”

Selvfølgelig var der ledige billetter, tænkte Benny. Der er vel ikke nogen, der frivilligt rejser til Gran Canaria i julen?

”Og så er det jo så længe siden, vi har været sammen alle sammen,” sagde mor og strøg far på armen. ”Det er jo en evighed siden, du har set Ken, Benny!”

Det var næsten et år siden, faktisk, men Benny kunne huske det, som var det i går. Haavard, Charlotte og Ken var kommet til spisning, og Ken var slentret ind i stuen, hvor Benny sad og havde sagt: ”Hejsa”. Og Benny havde bare sagt: ”Hhrnffgh”. Efter dengang havde han ikke turdet sige et ord til Ken igen.

Og nu mistede Benny følelsen i hele kroppen og begyndte at trække vejret tungt gennem næsen. Han koncentrerede sig alt det, han kunne, om at se helt normal ud.

Far holdt mobilen en halv meter fra ansigtet for at fokusere. Hvad nu? Skulle han til at tage et billede af Bennys ansigtsudtryk

og vise det på storskærm til hele familien hver eneste jul fremover?

”Du skal se de muskler, Ken har fået, Bennyboy,” sagde far og lo hjerteligt. ”Sådan helt tegneserieagtigt. He-he.”

Muskler, tænkte Benny og så Ken for sig i bar overkrop. Nu var han så varm, at man sikkert kunne stege spejlæg på ham.

”Åh, ja gud, så fantastisk,” sagde mor og lænede sig ind over far. ”Kan du finde billedet?”

Far rystede på hovedet.

De kunne lige så godt give op. Sandsynligheden for, at de kunne finde noget som helst på den mobil, var lige så stor, som hvis forskere fandt ruinerne af Atlantis eller liv i verdensrummet.

”Er du okay, Benny? Du er jo rød som en tomat,” sagde mor og lagde en hånd på hans pande.

Benny trak sig væk og nikkede hurtigt. Alt var godt. Der var intet ud over det sædvanlige her.

”Okay så,” sagde mor og så skeptisk på ham. ”Men før jeg glemmer det, kan du så ikke gå op på loftet og hente din og Belindas kufferter. Din far og jeg var så ivrige, at vi pakkede i nat.” Hun lo, som om hun netop havde fortalt verdens sjoveste vittighed.

Benny tog en dyb indånding og lod luften suse langsomt ud igen for at få ro på sine hjerteslag. Der var ikke ret meget, han var sikker på her i livet, men en ting vidste han med absolut sikkerhed, og det var, at der var nøjagtig 0% chance for, at han skulle fejre jul på Gran Canaria.

Operation Hjemmejul var officielt i gang.

TOM ERIK FURE

Tom Erik Fure (f.1984) er forfatter til serien om Benny Bark, Norges første og eneste serie til børn med en homoseksuel dreng som hovedperson. *Benny går bersærk* er Tom Eriks debut, og den blev modtaget med stormende jubel i 2019, da den udkom.

